

SPEJDERNES MAGASIN

24. AARGANG - Nr. 7
SEPTEMBER 1940

Det Danske Spejderkorps KORPSKONTOR:

Kontor:

Fiolstræde 19, Kbhvn. K. Tlf. PALæ 4526.
Kontortid 9-17, Lørdag 9-14. Giro 2284.
Sekretær: Ellen Hvidso.

OFFICIELT DEPOT:

Det danske Spejderkorps' Depot.
Skindergade 27, København K. — Tlf.
C. 10 909 og 11 203. — Giro 3190.

BLADE:

SPEJDERNES MAGASIN

for Ulve og Spejdere.

Redaktør: Knud Schou, Korpskontoret.

SPEJDESPORT

for Førere og Rovere.

Redaktør: cand. mag. E. Fossum Hansen.

Redaktionel Post til Korpskontoret.

BEGGE BLADES EKSPEDITION:

Korpskontoret.

ANNONCEEKSPEDITION:

Fru M. Helmarth,

Kalvebod Brygge 2¹, København K.

Tlf. BYen 8630.

TRYKKERI:

Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri,

Møntergade 2, Kbhvn. K. Tlf. *C. 10 493.

Announcepriser

i Spejdernes Magasin

1/2 Side 150,00 Kr. pr. Gang

1/4 Side 75,00 Kr. pr. Gang

1/8 Side 37,50 Kr. pr. Gang

1/16 Side 18,75 Kr. pr. Gang

Gentagelsesrabat:

10 Gange 10 %, 5 Gange 5 %.

Farvetryk Specialtilbud.

Udenlandske Annoncer forhøjes
med 50 %.

Bladet udkommer 10 Gange aarligt. Ikke i
August og Januar. Bladet er obligatorisk
Medlemsblad for alle Medlemmer af Det
Danske Spejderkorps.

Henvendelser ang. Annoncering til:

Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 2¹.

København K. — Telefon BYen 8630.

BREDGADE 25 E
KØBENHAVN K

Dronninggaard Mejeri

Børnemælk — Jerseymælk

1. Klasses Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

Tryksagen...

i den rigtige Udførelse og den smalle
Opstilling fær du selvfølgelig hos...

Fr. Palm Greisen

Møntergade 2 - Telf. *Central 10 493

Fotograf EMIL CLAUSEN, Frederiksberggade 34
6 Petit Cal i elegant Mappe 3 Kr.

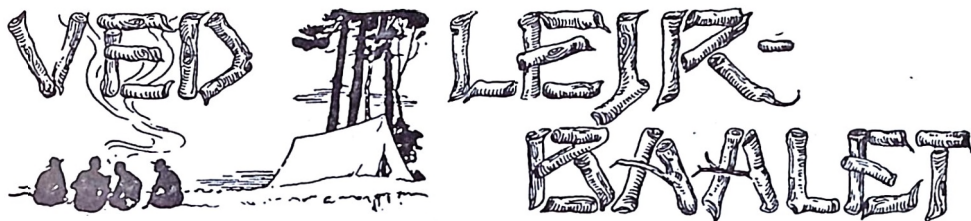
DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Prøver og Duelighedstegn

indeholder alle Fordringer
til Korpssets Prøver
Duelighedstegn

Ny Udgave er udkommet med Fordringerne
til Beredskabsmærket og Skovmandsprøven

Faas i Depotet

SOMMEREN ER FORBI

og de allerfleste af jer har en god Sommerlejr at tænke tilbage paa med glade Minder fra Telt-livet, Badning, Lejrbaal og gode Kammerater.

Vi er vendt tilbage til vor Skolegang eller vort daglige Arbejde og har glædet os ved at tage fat igen.

DER BLIVER MEGET AT GØRE

Fra Aviserne véd I, at der paa alle Omraader maa tages ekstra fat for at vi kan komme igen-nem Vinterens Vanskeligheder. Der vil ogsaa blive lagt Beslag paa jer, som Spejdere, for alle Danske maa hjælpe med. Vi Spejdere er danske som nogen, og skal være mindst lige saa hjælp-somme som andre, ikke mindst nu, hvor Landet kalder paa Hjælp til Løsning af mange Opgaver ad Frivillighedens Vej.

VI ER 30,000 SPEJDERE

tilsammen, Pige- og Drengespejdere, og netop fordi vi er saa mange, kan vi yde god Hjælp. Adskillige Troppe har allerede været i Gang, for Eksempel har jeg hørt om *Nakskov Trop*, som var med ved Indsamlingen af Klude til Vat.

Svendborg Spejderne, *Ørkild Trop*, er stadig i Gang med Indsamling af Affald fra Husholdningen, Affaldet skal bruges til Svinefoder.

Nu ved jeg tilfældigvis dette om disse to Troppe, men der skal nok være mange flere, som allerede er begyndt.

Godthaab Divisionen og *Frederiksberg Division* gjorde en rask good-turn i de varme Dage. De stillede hver Dag i længere Tid med et stort Antal Spejdere i »Haveselskabets Have« paa Frederiksberg for at vande de mange Blomster og hindre, at Haven blev ødelagt.

Ordonnanskorpset i København er fuldt organiseret og tæller nu 475 Spejdere, som er rede til at hjælpe, hvis der bliver varslet. Midt i Feri-

en blev de alarmeret til Løsning af en Opgave, hvorom der ikke her kan siges noget om dens Art. I Løbet af to Timer modte der 150. Ordonnansspejderne er nu ved at blive fordelt til Tjeneste for Politi, Brandvæsen og Hospitaler.

Spejdernes Hjelpekorps, som bestaar af voksne Spejdere, har i Sommerens Lob maattet gøre Tjeneste mange Nætter i Anledning af de mange Flyveralarmer Landet over. Saaledes skriver Politiaffistenten i en stor Provinsby:

»Fjernstyreanlægget er ikke færdigt fra Fabriken, og efter alt at domme vil der hengaa een, maaske to Maaneder, inden det kan etableres.

Indtil da, eller til vi faar C-B-Betjente, maa vi klare os med Spejderne, og jeg vil gerne have Lov til at sige, at bedre Hjælp end Spejderne har vi ikke haft. De store Spejdere har vist en enestaaende Interesse for Varslingstjenesten, de farer af Sted, som havde de Ild i Halen, naar de om Natten skal ud til Sirenerne. Vi er i højeste Grad Spejderne Tak skyldig, og vi tvivler ikke paa, at de gør deres Arbejde mindst lige saa godt som de C-B'ere, vi vel engang skal have.«

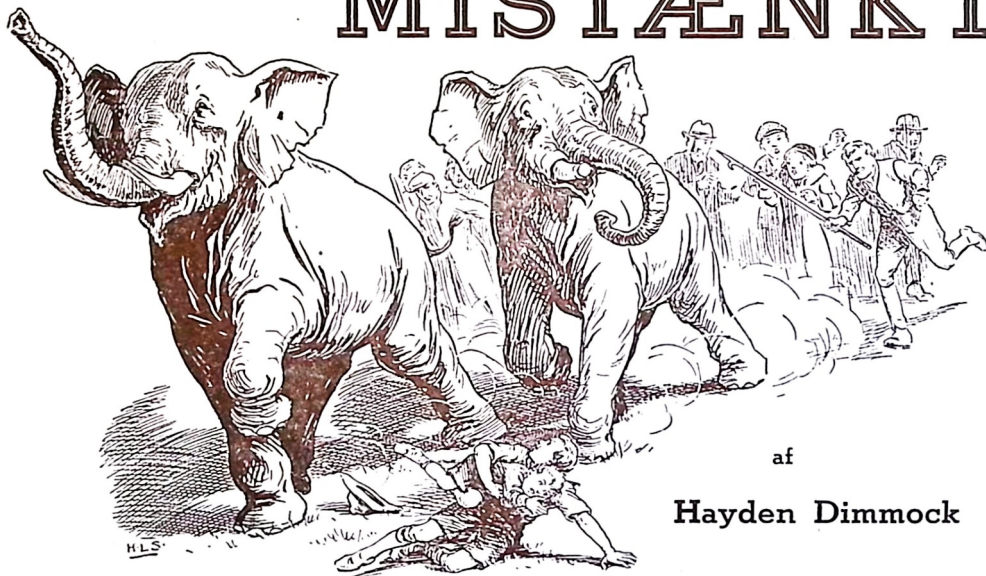
DET DANSKE FLAG

har sin egen »Dag«, Våldemarsdagen, d. 15. Juni, og Tusinder af Spejdere hjalp med ved Salget for at skaffe Penge til Faner og Flag, som skal vaje over vort frodige Land.

Men den rød-hvide Dug skal ikke alene vaje over et Land, der er frodigt og skönt, men over et Folk, som har en rank og sund Ungdom. Flagene kan købes for Penge, men en rask og sund Ungdom kræver en Indsats af hver enkelt af jer. Bort med al Slaphed, gennemfør det, du har planlagt, styrk din Vilje.

Ordnings

MISTÆNK

af

Hayden Dimmock

Ud af Troppen.

»Troppens Førerraad har besluttet, at du skal udelukkes fra Troppens Arbejde i een Maaned«. Tropsføreren gjorde en Pause, idet han lod Blikket hvile paa Spejderen, der stod paa den anden Side af Bordet. Han saa, at Drengens Underlæbe skælvede, og han troede et Øjeblik, at han vilde give sig til at græde. Men Erik Brent græd imidlertid ikke. Han samlede al sin Viljestyrke og vendte Ansigtet mod sin Tropsfører og Troppens Patruljeførere.

»Vilde du sige noget, Erik?« spurgte Tropsføreren.

»Ja,« sagde Erik hurtigt. »Naar jeg skal udelukkes, saa vil jeg bare sige — jeg mener, saa skal I vide, at saa bryder jeg mig heller ikke om at komme tilbage i Troppen igen. Jeg — Jeg — Han søgte efter Ordene, men brød saa sammen, drejede rundt og styrtede hulkende ud af Døren.

De hørte hans løbende Skridt over Tropslokallets Gulv og derefter Gadedøren, der smækkede.

Bent Viingaard, Eriks Patruljefører, rejste sig op med et Sæt og skød Stolen tilbage. Hans Øjne flammede, og med fremskudt Hage saa han paa sine Førerkammerater og Tropsføreren.

»Der kan I se, hvad I har gjort,« raabte han. »I har saa godt som smidt Erik ud. Jeg advarede jer mod at »sætte ham paa Græsc«. Erik Brent

behøver vor Hjælp nu mere end nogensinde, og hvad gør vi saa? Vi udelukker ham, smider ham ud. Vi er spilleme daarlige Spejdere, naar vi støder en Kammerat fra os, naar han allermest trænger til os.

Der var et Øjeblik fuldkommen Tavshed i den lille Stue. De andres Øjne vandrede fra Bent til Tropsfører Clausen. Bents Ansigt blussede, og Tropsføreren var meget alvorlig.

»Det er blevet bevist, at Erik har stjaalet«, sagde Svend, Uglernes Patruljefører, »og han maa straffes. Jeg synes, han er sluppet let.«

»Ja, det er din og jeres andres Mening,« raabte Erik ophidset. »Jeg vil aldrig tro paa, at Erik stjæl den Pung.«

Clausen gik hen mod Bent og lagde sin Haand paa hans Skulder.

»Jeg er godt klar over, hvorledes du føler i denne Sag, Bent«, sagde han venligt. »Erik er en af dine Spejdere, og det er naturligt, at du tager hans Parti, men du kan dog ikke benægte, at Peters Pung blev fundet i Eriks Lomme.«

»Jeg ved godt, at alting vidner imod ham, Skipper, men jeg tror nu ikke, vi handler fair. Du siger, det er naturligt, at jeg tager hans Parti. Ja, det skulde I andre her ogsaa tænke lidt paa. Erik er vel ligesaa godt jeres Spejderkammerat som min Spejderkammerat. Enhver Spejder, der har forbrudt sig mod Spejderloven, bur-

de blive hjulpet af sine Spejderkammerater, ikke smidt ud. Det er beskiddt gjort at stemple ham paa den Maade som en Tyv.«

»Det er temmelig haarde Ord, Bent,« sagde Tropsførereren.

»Jeg er sikker paa, vi alle ønsker at hjælpe Erik. Vi vil gerne have, han skal komme tilbage efter en Maanedes Forløb, og vi vil alle gøre, hvad vi kan for at hjælpe ham til ikke at gøre noget forkert i Fremtiden.«

Bent indsaa det unyttige i at diskutere med de andre, hvorfor han greb sin Hat og sin Frakke fra Knagen, og med et kort »God Nat« forlod han Værelset.

Han gik langsomt hjemad, idet han spekulerede paa, hvad der var sket. Det var rigtigt nok, at Peters Pung var blevet fundet i Eriks Lomme, og der var ogsaa Allans Vidneudsagn. Allan havde set Erik staa ved Peters Frakke og havde lagt Mærke til, at han tog noget fra en Lomme og lagde over i een af sine egne Lommer. Da Peter havde opdaget Tabet af sin Pung, sagde han det til Tropsførereren, hvorefter Pungen blev fundet i Eriks Lomme.

Erik havde benægtet, at han havde taget den. Han sagde, at han havde ikke en Gang set Pungen eller haft nogen Anelse om, at Peter havde den. Men hvad der havde overbevist Bent om Eriks Uskyldighed var, at han havde givet ham sit Æresord som Spejder paa, at han ikke var en Tyv.

»Jeg havde morderlig Lyst til at spille Troppen et Puds«, mumlede Bent halvhøjt. Tropsfører Clausen, der lydløst havde nærmet sig, hørte, hvad han sagde.

»Det vilde jeg ikke gøre, Bent,« sagde han roligt. »Du vilde ikke hjælpe Erik ved at narre nogle andre. Du viste Fasthed i det Standpunkt, du tog i Aften, baade for og efter Dommen var afsagt. Hvis du har Tillid til Erik, saa kan du ogsaa hjælpe ham. Faa ham til at komme tilbage til Troppen efter hans Straffetids Udløb . . .«

»Erik vil ikke komme tilbage, saa længe vi tror, han er en Tyv. Vi er nødt til at bevise hans Uskyld — og det har jeg i Sinde at prøve paa.«

»Det glæder mig, det er det Sindelag, der skal til,« sagde Tropsførereren hjerteligt.

»Ja, Tak for det, men det vilde have været bedre, hvis vi ikke havde »sat ham paa Græs«. Ved at udelukke ham, som vi har gjort, har vi dermed bekendtgjort for hele Troppen, at vi anser ham for at være en Tyv. Det maa være en forfærdelig Følelse for ham, — hvad enten han er skyldig eller ej.«

De to spadserede lidt i Tavshed.

»Ved du, hvad vi vil gøre, Bent?« sagde Tropsførereren til sidst. »Vi vil prøve at kigge indenfor hos Erik og se, om vi kan faa os en rolig Sludder med ham. Synes du ikke?«

»Jo, det var en udmærket Idé. Vi kommer lige forbi, hvor han bor. Jeg vil føle mig meget gladere, hvis jeg kunde faa Lejlighed til at fortælle ham, at jeg stadig er hans Ven, — og hvis du vilde sige et eller andet venligt til ham, Skipper, om at han ikke skulde tage saa tungt paa Tingene.«

Da de bankede paa i det lille Hus, hvor Erik boede, blev Døren aabnet af hans Fader.

Ved Synet af dem traadte Hr. Brent frem over Dortrinet og trak Døren til bag sig.

»Hvad bilder De Dem ind med at beskyldte min Dreng for Tyveri?« sagde han vredt. »I skulde kende Erik godt nok til at vide, at han aldrig vilde gøre den Slags. Jeg troede, at I Spejdere var Kammerater, at I hjalp hinanden og holdt sammen i tykt og tyndt og al den Slags.«

»Vi kom herved for at besøge Erik,« sagde Tropsfører Clausen. »Vi tænkte . . .«

»Jeg bryder mig ikke om at vide, hvad De tænkte, Hr. Clausen,« afbrød Hr. Brent. »De har skadet min Dreng ved Deres egenmægtige Handling. Jeg er glad for, at han har sagt, at han ikke vil komme tilbage til Troppen. Han kan godt klare sig uden Spejderne. De skal faa hans Korpsmærke og Medlemskort paa Lordag.«

»Ja, men Hr. Brent . . .« forsøgte Tropsførereren, men stoppede, da Eriks Fader gik ind og smækkede Døren i efter sig.

Uden at sige et Ord til hinanden, gik de to hjemad. Ved Hjørnet, hvor de skulde skilles, standsede Clausen og rakte Haanden ud mod Bent. »Tropsførerere og Patruljeforerraad kan til Tider begaa store Fejltagelser,« sagde han med Anger i Stemmen. »Vi er nødt til at faa Erik tilbage paa en eller anden Maade. Du havde fuldstændig Ret, da du sagde, vi var daarligere Spejdere, naar vi udstodte ham.«

»Vi skal nok faa ham tilbage,« sagde Bent, og Clausen lagde i Gadelygtens svage Skær Mærke til Bents lille skæve Smil, som han fremtvang for at skjule sine sande Følelser.

»Det er jeg sikker paa, du vil, Bent,« Tropsfører Clausen vendte sig hurtigt bort. Han ønskede ikke, at Bent skulde se, hvorledes den sidste Times Begivenheder havde gjort Indtryk paa ham.

Bent tager fat.

Hver Lordag Aften mødtes Troppen i Lokalet til en Slags hyggelig Aften, hvor man sludrede og sang. Man mødtes som Regel allerede om Ef-

(fotsættes Side 132)

Fjernpatruljen

Den 1. Juni kom vort Tropsblad »Brænderog« ind ad Brevkassen. Jeg tog det straks op og saa, at der stod, at vi skulde have lavet vor Sommerlejr om til en Indianerlejr, og tillige var der Tegninger af, hvorledes vi skulde lave vort Udstyr. Næste Dag søgte jeg at faa fat paa Tøj og Skind, og hvad der ellers skulde bruges. Til Lændeklædet skulde jeg have et stort Stykke Tøj og noget Skind til Ornamenter. Lændeklædet er jo en af de vigtigste Dele af Udstyret. Dernæst kom Hovedbeklædningen, som for mit Vedkommende var et broderet Hovedbaand med fire Kalkunfjer i Nakken samt et Stykke Skind hængende ned ad Ryggen. Mokkasiner, Buer, Pile, Cere monotæppe og Paryk kom derefter. Cere monotæppet blev lavet af et gammelt Tæppe, hvorpaa der blev syet indianske Tegn og Ornamenter, og da alt vort Udstyr var færdigt, blev det hængt op i vort Tropslokale for derved at give hinanden gode Ideer.

Efterhaanden nærmede Afrejsens Dag sig, hvor vi tog ud til det, vi saa længe havde glædet os til. Det vil de andre nu fortælle om.

Falkeøje Erik.

Det første, vi naturligvis gjorde, da vi naaede Lejrpladsen, var at lave os et godt Kogested og faa Orden i Bagagen. Alle andre Arbejder, som Gravning af Latrin, Rejsning af Tee-Peerne

Hovdingene samlet ved Totempølen.

var gjort i Forvejen af Troppens Skovmænd.

Om Aftenen myldrer Indianerne frem, Hovdingene i Festskrud med store Fjerkamme, Stammens Medicinmand med Leopardskind ned ad Ryggen og de unge Krigere med Lændeklæde, Smykker og spraglede Tæpper. Ind i Kredsen træder deres store Hovding Dunkas. Hans mægtige Fjerkam, som ender i to med Fjer tæt spækkede Ender, som gaar helt ned over Hofferne, gynger roligt for Vinden. Det er Krigsdansen, der skal læres. Tam-Tammen bliver slaaet i de indianske rytmiske Slag, og Dunkas og Medicinmanden viser os Dansen. Der lyder et Dobbeltslag, og Dansen kan begynde nu. Indianerne begynder at danse i en Rundkreds. Tusmørket falder paa, og vi slutter Dansen med et mægtigt Krigshyl.

Det er Nat, de indianske Vagtposter tegner sig som Silhuet mod den stjernefyldte Himmel. En Gren knækker in-

Fra Skydekongurrencen.

de i Skoven, og Vagtposten vender sig om og sender et gennemtrængende mørkt skulende Blik ind i Krattet. En Skikkelse lister sig rundt derinde — Ok, det var kun en Indianer, der var inde paa Trine.

Det er Aften. Vi sidder ved Lejrbaalet og synger en Indianersang. Raadne Regnbue og Jagende Ørn fortæller sælsomme Sagn fra gamle Dage om store Krigere og Troldmænd.

Dagene gaar med Strejftogter, Snigevelser og Beskydning. Nu er vor Totempæl færdig. Den skal bare males. Indianerne staar i en Rundkreds, og den store Aand skal bestemme Farverne. Medicinmanden træder ind i Kredsen, faar anbragt noget Sand og laver en Mikstur. Han spreder Sandet ud og tager en Skaal med klart Vand og hælder paa Sandet. Det bliver nu rødt, lidt mere Vand, og det bliver blaat, mere sort, mere orange, mere grønt. Den bliver nu malet, rejst og indviet, saa den store Aand nu gennem den staar og skuer ud over Lejrpladsen.

Hjortedræber Stig.

Raadet er samlet. Vi faar af vor store Høvding Dunkas at vide, at en stor Ekspedition bestaaende af Blegansigter er paa Vej mod vore Wig-Wammer. To Stammer vil blive udtaget til at modtage Ekspeditionen paa den yderste Grænse af vore Jagtmarker. Langt ude i det fjerne hører vi Blegansigternes Krigere. De kommer nærmere og nærmere. Pludselig standser de. En af vore Krigere har standset dem. Blegansigterne staar stille et Stykke Tid, hvorefter de vil fortsætte. Men i det samme er de omringet af de to udsendte Stammer, Egern og Ræve. Blegansigternes Fører ønsker med sine Soldater at eftersøge tre Mænd, som er forsvundne. Efter en kort Samtale slutter Indianerne op om Soldaterne og fører dem til vor Lejr, hvor vor store Høvding Dunkas modtager dem. Nogle Gaver udveksles, men Blegansigterne fornærmer vor Høvding. Dog faar de Lov at forlade Lejren igen, men lidt efter deres Bortdragen bliver alle Krigerne sat ud for at fange dem og tage deres Skalpe. Som sædvanlig udfører vore Krigere en god Jagt. Kun 3 Soldater undslipper.

Efterhaanden hjemkommer vore Krigere belæssede med Skalpe og Sejrstrofær. En Sejrsdansen opføres om vor Totempæl, og vi bringer den store Aand en Tak for den gode Jagt.

En Dag melder vore Vagtposter om to store fremmede Krigeres Ankomst. Vore Krigeres

Glæde er stor, da den ene Krieger viser sig at være den store Medicinmand »Jagende Ørn« og den anden Høvdingen »Raadne Regnbue«. I Løbet af Resten af Lejren har vi gentagne Gange faaet Bevis paa Medicinmandens store Klogskab. Og da vores egen Medicinmand blev kaldt bort til de evige Jagtmarker, var vor Gæst ej bange for at indvie en ny Medicinmand fra vor egen Kreds.

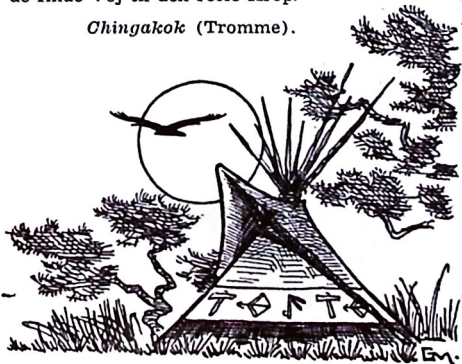
Dette gik til paa denne Maade: En af vore Krigere blev ved Raadsilden udtaget og lagt paa Jorden foran »Jagende Ørn«, hvorpaa »Jagende Ørn« selv lagde sig tæt op ad Baalet, saaledes at al Røgen trængte op i hans Ansigt. Derved blev han i Stand til at faa Krigeren i Trance, saaledes at den store Aand kunde tale med den unge Krigers Tunge.

Krigeren begyndte nu at ryste, kraftigere og kraftigere. Til sidst stønnede han frem: »Jeg ser Bofler — mange Bofler. Jeg ser Træer — mange Træer og mange Bofler — over dem alle rejser sig en Skikkelse.« Medicinmanden sagde: »Tal Hyata, hvad er Mandens Navn? Hvem er han?« Hyata rystede og mumlede: »Tub-

lat — Tublat er hans Navn, Tublat —« Nu traadte Tublat frem af Kredsen, medens Hyata atter vaagnede. »Jagende Ørn« hilste ærbødigt paa Tublat og meddelte ham i højtidelige Vendinger, at han i Morgen vilde blive indviet til sin store Gerning.

Næste Morgen traadte Stammernes Krigere Dansen foran Totempælene. Den ny Medicinmand blev lagt paa Jorden, og den gamle Medicinmand »Jagende Ørn« manede ham i Sovn. Den store Aand besøgte ham i Søvn og lod ham se mange Syner, der lovede godt for Stammens Fremtid. Dunkas sang en Pris til den store Aand, og derefter indviede »Jagende Ørn« Tublats Redskaber og gav dem Kraft. Tublat fik »Jagende Ørn«s Maske, for at Aanderne kunde finde Vej til den rette Krop.

Chingakook (Tromme).

Stammens Wig-Wam.

Rundt i Kongeaa-Divisionen

Mandag den 1. cyklede jeg fra Ribe ad den nye Diagonalvej, der over Spandet, Toftlund fører til Aabenraa.

I Toftlund gjorde jeg Ophold i en halv Time for at aftale Hjartbroweek-end med Divisionens Ulveassistent Tropsfører Iwersen.

Hvert femte Aar har Kongeaa-Divisionen en Week-end i Hjartbro Skov. Denne Skov, der ligger 7 km NØ for Toftlund og ligger udenfor alfar Vej, synes at have ligget ganske uberørt gennem Aarhundrederne. I 1925, 1930 og 1935 samledes vi her ved Lejrbaalet midt inde i Skoven og havde derpaa en Natorientering eller som i 25 en Matabeleøvelse. Nu er vi naaet til 1940 og skulde nødtigt bryde Traditionen. Vi plejer at have Regn, og det haaber jeg ogsaa, vi faar, naar vi samles i Hjartbro Skov Lørdag den 31. August, for ellers er det ingen rigtig Hjartbro Tur.

De 60 km til Aabenraa fra Ribe gaar hurtigt med Nordvestenvind. 2. Aabenraa var lige kommet hjem fra Sommerlejr. De havde haft Lejrbaal hver Aften undtagen Sct. Hans, hvor det var forbudt. Paa Folkehjem havde vi et lille Førermøde med Dagsorden: Skovmandspatroljen, som der nu nok skal komme Gang i inden for Kongeaa-Divisionen. Under mit Ophold boede jeg i et rigtigt Spejderhjem, nemlig hos Købmand Peter Jessen og Frue.

De har en Datter og 4 Sønner, der alle 5 er Spejdere, og de to ældste Sønner er begge Gilwellfolk, saa efter Førermødet fik vi os en lang Spejdersnak i deres Førældres gæstfri Hjem.

Næste Dag førte en lille Damper mig paa 1½ Time fra Aabenraa til Dyvig paa Als (jeg gør opmærksom paa denne af ikke saa mange kendte smukke Tur ud ad Aabenraa Fjord paa tværs af Als Fjord ind i Dyvig). Hurtigt førte Cyklen mig over Nordborg til Nørreskov, der som et grønt Slag paa en Strækning af 10 km dækker Als' Ryg, et Skovbælte, der paa ingen Steder er bredere end 2 km, og man fortæller, at naar det ikke er hugget om i tidligere Tid, var det fordi Beboerne ønskede at lægge en Skovstrækning mellem Sorøerne i Lille Bælt og deres Huse inde paa Øen.

I Nærheden af Skovfogedhuset, hvor Hr. og Fru Angelo nu snart gennem 20 Aar har været

Vært for stadigt skiftenede Troppe, havde Haderslev Spejderne rejst deres Sommerlejr. Samme Aften var Patruljeførerne og jeg sammen med Skovfogedassistent Hammer, der er gammel Graastensspejder, paa en Cykletur Syd paa gennem Skoven, vi skulde hen at se et Grævlingebo. Ved det gamle Voldsted midt inde i Skoven steg vi af Cyklerne og fortsatte nu nogle hundrede Meter bort fra Vejen til en stor Bøg overfor Grævlingehulen, hvor Hammer havde lavet en Siddeplads højt oppe i Træet og Trin op til denne. Vi kravlede derop, vi var 7 ialt. Vi sad saa bum stille, som det nu er gorligt, naar enkelte af Spejderne, der hang ud over en Gren, af og til maatte skifte Fod, naar den anden sov, og derved kom til at knække en Gren. Kammeret var indstillet paa Indgangene. Vi sad deroppe en lille Time. Grævlingene, der boede to Familier, forlader Hulen en Time før Solnedgang for at gaa ud paa Jagt, og samtidigt kommer deres Unger ud og leger foran Hulen. Vi fik Besked om, at naar vi var bleven ked af at se paa dem, kunde vi godt gaa ned, naar de gamle var forsvundet over Bakken. Vi var paa Plads Kl. 20,30. Lidt før 21 saa vi en

Haderslev Trops Lejrplads i Nørreskov.

Mus løbe forbi en af de mange Indgange til Hulen. Kl. 21 saa vi Hovede, dog kun den hvide Stribe, af en Grævling, det kom igen et Par Gange og forsvandt saa. Lidt før halvti kom Hammer tilbage, og vi kravlede ned af Træet. Næste Dag havde vi en Matabeleleg, der endte i en Aftenøvelse, og som Buch og jeg havde

(fortsættes Side 138)

Uden Mad og Drikke...

Naar en Zuludreng skal optages blandt Kri-
gerne, bliver han malet hvid over hele Kroppen,
faar et Spyd i Haanden og bliver jaget ud af
Kraalen. Han maa da først vise sig, naar den
hvide Maling er slidt af, hvilket tager ca. en
Maaned. I denne Tid maa han selv sørge for
Foden, og giver han op og vender hjem til
Landsbyen, før Malingen er slidt af, dræbes han
ubarmhertigt. Denne Prove kan han kun gen-
nemføre, fordi han gennem lang Tid er blevet
trænet op til at skelne spiselige og uspiselige
Planter, farlige og ufarlige Dyr, fra hinanden.

Skulde vi Skovmænd bestaa en saadan Prove,
maatte det være netop paa denne Tid af Aaret,
hvor vore Skove, om ikke just bugner af, saa
dog rummer en Mængde spiselige Planter og
mange endda særdeles velsmagende.

Hindbær og Skovjordsbær er jo desværre alle-
rede færdige i Juli—August, men langs Hegn
og i Kratskove finder vi de store sorte Brom-
bær og samme Steder de lidt mindre og blaa-
duggede Korsbær, som forøvrigt ofte benævnes
Brombær. Følger vi Skovbrynet og levende
Hegn, finder vi Hvidtjørnen med sine røde Bær,
som smager helt godt, men bedre smager dog
den vilde Roses, Hyben — men pas paa at gna-
ve af dem udefra, da de smaa Haar indvendig
sætter sig fast i Halsen og generer nederdræg-
tig.

Finder man et Æble- eller Kirsebærtræ, bliver
der selvfølgelig et Festmaal, kun er Æblerne
maaske lidt sure, — men styrer man sin Lyst
til at spise dem, til man kommer hjem til Lej-
ren, og her paa rigtig god Skovmandsmaner ri-
ster, ikke brænder dem, som smaa Dreng gør,
over et fint Glødebaal, faar man som Regel et
herligt Maaltid. Ogsaa de røde Ronnebær, som
hænger i store »Kvaster«, kan spises, men sma-
ger dog ikke særlig godt. Slaaenbuskens runde,
sorte Bær snerper Munden sammen, men sma-
ger dog helt godt, naar de har faaet en Smule
Frost.

Hvor Skoven er mere aaben, og hvor Lyng-
heden har afløst denne, finder vi i August Blaa-
bærrene, og hvor Jorden er sumpet eller i selve
Mosen: Mosebøllen, en lille Busk med blaa-graa
Blade, som ligner Blaabær og smager herligt.

Tranebær med enkeltstående spættede Bær og
Ranker, der kryber henover Tørvemosset, og
Tyttebær, som vi finder paa Heden, kan spises,
men er sure og smager absolut bedst tilberedt i
den »civiliserede« Verden — — som Syltetøj.

Endelig har vi jo Hasselnodder, som foruden
at smage godt ogsaa er nærende. Bog og Agern
kan spises, men navnlig Agern smager temme-
lig bittert. •

Da en stor Del af vore Urter har »Dobbelt-
gængere«, der er giftige, gør man sikkert klogt
i at undgaa Rodder og lign.

Hvis man er kommet saa vidt, at man paa
3—4 Minutter kan tænde Ild med Ildbor, — for
Tændstikker anvender en Skovmand vel ikke
mere? — — kan man hurtigt lave en hel Del
Supper og forskellig Grød.

Af Marksyrer med de lange spydspidsforme-
de Blade kan laves Syresuppe, og af den alm.
Brændnælde Nøldesuppe, — — begge hakkes
fint, før de koges, og hvis det skal være særlig
fint, tilsættes Bouillonterninger. Ogsaa Hyben
giver en god Suppe, men skal sis, — — brug et
rent Klæde og ikke en tilfældig snavset Klud.
Æblegrød og -Suppe koges som sædvanlig, men
kræver en hel Del mere Sukker end alm. Æbler.
Hyldebær giver en glimrende Suppe. — — Skær
Brødet i Terninger og kandiser dem paa en Pan-
de i Smør og Sukker — — en herlig Spise, den
er forøvrigt et gammelt kendt Raad mod For-
kølelse, — naa men det har vi jo aldrig selv
Brug for.

Som I ser, kan man sagtens klare sig, saa
prøv at lade være med at tage Mad med paa
næste Skovmandstur, — og lad os saa høre, om
I har kunnet maale jer med Zuludrengen. — —
Velbekomme.

S.

„SPEJDERNES ORDONNANSKORPS“

er nu oprettet

Værnepligten kan affjenes i Ordonnanskorpset —

Ved et Møde sidst i Juni redegjorde Jens Hvass, der er Ordonnanschef, for Korpsets Organisation.

Ordonnanskorpset i Storkøbenhavn er inddelt i følgende Kolonner; Bykolonnen, Østre Kolonne, Nørre Kolonne, Vestre Kolonne, Frederiksberg Kolonne, Amager Kolonne og Gentofte Kolonne.

Spejderne i Hedehusene, Taastrup, Glostrup, Ballerup, Lyngby og Holte indgaar ikke i Hjelpekorpset i Storkøbenhavn eller i Ordonnanskorpset i Storkøbenhavn, men danner lokale Spejdernes Hjelpekorpser i Lighed med de 130 andre Hjelpekorpser ude over Landet.

De Spejderordonnanser, der er udskrevet til Værnepligt ved Civilbeskyttelsen, vil muligvis kunne frigøres for Værnepligten til Fordel for Tjeneste som Spejderordonnans, naar Ansøgning herom rettes til Ordonnanskorpset.

Hjelme bliver ikke udleveret foreløbig —

Gasmasker er nu stillet til Raadighed for Ordonnanserne i Storkøbenhavn. De ligger i Depot klar til Udlivering i paakommende Tilfælde. Staalhjelme, som man havde stillet os i Udsigt at ville udlevere, kan imidlertid ikke for Tiden undværes til Ordonnanskorpsets Medlemmer paa Grund af Forøgelse af Antallet af det værnepligtige C-B Mandskab. Der arbejdes videre med Spørgsmaalet.

Armbind som frivilligt Hjelpe- mandskab —

Det er Hensigten om muligt at forsyne Spejderordonnanserne med Kraks Lommevejviser.

Denne Sag ventes ordnet i nær Fremtid efter Forhandling med Politidirektøren. Statens civile Luftværn har tilladt, at Spejderordonnanserne forsynes med det for frivilligt Hjelpe-mandskab reglementerede hvide Armbind med en rød Lidse langs hver af Kanterne, forsynet med »Spejdernes Ordonnanskorps« i sort Paatryk.

Ved Mødet uddeltes det nye Armbind til de Medlemmer af Ordonnanskorpset, der havde deres Papirer helt i Orden. Armbindene maa kun bæres under Øvelser indenfor Korpset og i Funktion.

Ordonnanskorpsets Delinger vil nu i Samarbejde med Luftværns-Myndighederne blive til-

delt de forskellige Beskyttelsesgrene: Politi, Brandvæsen, Sanitetstjeneste, Teknisk Tjeneste. Under den fortsatte Uddannelse alarmeres Ordonnanskorpset ad Kommandovejen: Kolonne — Gruppe — Deling. Under Luftværnstilstand og naar Delingerne ellers skal træde i Funktion, alarmeres Delingsførereren direkte af den Myndighed (f. Eks. Brandstation), som vedkommende Deling er tildelt, hvorefter Kolonnechef og Gruppeløder underrettes herom. Ordonnanskorpsets Medlemmer udgaar af Hjelpekorpsets Alarmeringsplan for udelukkende at være til Raadighed for de Beskyttelsesgrene, som de er tildelt.

Niels Brammer refererede Ordonnanskorpsets Aftaler med Forstanderen for Københavns kommunale Hjemmesygepleje om Ordonnansforbindelse mellem Lægerne og Hjemmesygeplejerskenerne under Luftværnstilstand, og Märtha Stjärnswärd redegjorde for det Samarbejde, der er indledet med Danske Kvinders Beredskab, hvorom der tidligere er udsendt Meddelelser.

Endelig bragte Brandinspektør Schrøder, der som bekendt er gammel Spejder, en officiel Hilsen og Tak til Spejderordonnanserne fra Statens civile Luftværn, hvorefter han holdt et fortræffeligt Foredrag om Brandvæsenet i Luftbeskyttelses Tjeneste og fremviste en fornuftig Film om Uddannelsen af det værnepligtige C-B Brandmandskab.

Den velykkede Aften sluttede med fælles Kaffeord.

Ordonnanskorpset i Roskilde —

Fra Roskilde Kolonnes Chef, den kæmpestore Lundby, har vi modtaget følgende Oplysninger om Roskildes Ordonnanskorps:

(fortsættes paa Bagsiden).

ULVEUNGE - AVISEN

RIV MIG UD - BIND MIG IND - GEM MIG GODT

Nr. 7

August 1940

En Ulv lyder den gamle Ulv
En Ulv giver aldrig tabt

Kære Ulveunger!

Forhaabentlig har I alle haft en god Sommerferie, hvadenten I har været ude med jeres Får og Mor og maaske oven i Købet har været med Flokken i Sommerlejr. Selv om I slet ikke havde været nogen Steder, saa har I sikkert faaet noget ud af Ferien alligevel, for er man Ulveunge, eller er man ikke —?

Nu er Skolen begyndt, og Ulvearbejdet er ogsaa i fuldt Sving og derfor lige et Par Ord til alle jer gamle Ulveunger, der var med før Sommerferien:

Det er din Pligt nu at sørge for, at een eller flere af dine Kammerater, der ikke er Ulveunger, nu bliver det.

Husk paa, at de nye Dreng, der bliver Ulveunger, ser paa dig som Eksemplet paa en Ulveunge. Optræd derefter.

Hold derfor din Uniform i Ære. Sorg for, at den altid er pæn og ren og sidder ordentligt. Sorg for at alle Mærker og Tegn sidder, som de skal.

Mod derfor præcist til Flokmoder og -ture. Det er lige saa upræcist at komme $\frac{1}{2}$ —1 Time før Mødet begynder, som at komme forsent.

Vis dig derfor lydige overfor den gamle Ulv i et og alt, ja prøv kort sagt paa

at være Ulveunge

saa du ved dit Eksempel kan lære alle de nye i din Flok, hvordan de skal optræde. Det kan ikke nytte at gaa og fortælle dem det hele Tiden, nej — man maa vise dem hvordan!

Paa den Maade vil jeres Flok jo ogsaa hurtigt vokse og komme til at bestaa af rigtige Ulveunger, der kan skabe sig Respekt overfor andre Flokke og de Mennesker, I omgaas til dagligt. Men det hele hjælper jo ingenting, hvis I ikke hver Dag husker at gøre mindst een lille Ting, der kan hjælpe og glæde andre.

God Jagt

Chil.

Kan Ulveunger tegne?

Man horer saa tit Ulveunger, der siger: »Jeg kan ikke tegne!« Nu kan det jo godt være, at disse Ulve virkelig ikke har Spor af Anlæg for Tegning, men saa kan jeg troste dem med, at det, en Ulveunge skal kunne tegne, behøver aldeles ikke at være noget Kunstværk.

Skal kunne tegne? siger du. Skal en Ulveunge da kunne tegne ?

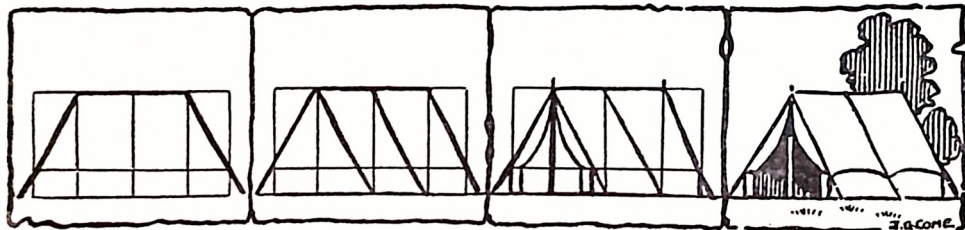
Ja selvfølgelig skal han det. Hvordan skal han ellers klare den, naar han i Kimsleg har set en Ting, han ikke ved, hvad hedder? Han maa naturligvis tegne den. Ja, den Ulv, der har lært sig selv at tegne, han har selvfølgelig et stort Forspring frem for de andre Ulve, for slet ikke at tale om, naar han bliver Spejder.

Vi skal nu hjælpe jer lidt. Frem med Papir og Blyant. Tegn en Mand. Han behøver ikke at have Facon. Bare en Streg med to Streger forinden som Ben og to Streger foroven som Arme og ovenpaa en Bølle med en Streg over som Hoved med Hat. Lad første Gang Arme og Ben hænge lige ned. Tegn derpaa en ny, der har sat Armene i Siden, ligesom naar Gymnastiklæreren kommanderer »Hofter fat«. Den næste skal bøje i Knæene o. s. v. Naar du saa har øvet dig i at tegne Pindemænd i alle mulige Stillinger, saa kan vi se lidt paa Baggrunden. Det er straks sværere. Hvis du har noget at se efter, saa prøv

at opfatte de store Omrids af Træet, Huset, Skabet, Sporvognen eller hvad det nu er, du vil tegne. Øv dig i at tegne saadanne Ting set lige forfra, og lad være med at interessere dig for de smaa uvæsentlige Ting, men træk Hovedlinierne op først.

Som Hjælpemiddel kan du lave dig en Ramme af Pap. Aabningen i den skal være rektangulær. Hvis du ikke ved, hvad det betyder, saa spørg din Far. Den lange Side deler du saa f. Eks. ind i 4 lige store Stykker og den korte i 3 lige store Stykker. Der, hvor Delemærkerne sidder, anbringer du saa en Sytraad, der gaar tværs over Rammen over til det modsatte Mærke. Saaledes faar du Rammen inddelt i 12 smaa Firkanter. Naar du saa skal tegne, saa lægger du først Rammen paa dit Tegnepapir og tegner Firkanterne svagt op efter Sytraadene. Derefter anbringer du Rammen foran dig, saa du ser det, du vil tegne, igennem Rammen. Saa skal du bare tegne det, du ser i hver af Firkanterne, ned paa dit Papir i den tilsvarende Firkant. Saa kan din Tegning ikke blive helt forkert.

Før du begynder med Rammen, kan du jo prøve at tegne dette Telt med Træet, bagved, ved først at tegne de angivne Hjælpelinier svagt op paa dit Papir.

Hans den Heldige

af Peter Tini

Den elveaarige Hans var en smart Fyr, altid ude efter en Chance, altid paa Vagt efter noget, han kunde tjene Penge paa. Det kunde nok gaa ud over Skolegangen, men hans Forældre havde ikke Tid til at tage sig af ham, og i Skolen syntes man godt om ham, da han var kæk og velbegavet.

Hans Kammerater fra Kvarteret havde i Sommerferien længe savnet ham om Eftermiddagen og Aftenen, men de kunde aldrig faa ud af ham, hvor han forsvandt hen; det ærgrede dem, da Hans blandt sine Venner havde Ry for at være en munter og flink Kammerat. De slog sig til Taals med den Tanke, at Hans havde faaet en Tjans igen, for som man sagde: »Hans var altid heldig«, men han kom rigtignok ikke sovende til sine Chancer. —

Drengene besluttede at udspionere Hans, og derfor lagde de sig i Baghold uden for Hans's Hjem. Kl. 2 saa de Hans gribe sin Cykle og køre ud imod Dyrehaven; i en Fart var de 4 Drenge paa deres Cykler og kørte efter ham, idet de stadig holdt sig saa langt bag ved ham, at Hans ikke kunde se dem. Nu gik det i en Fart. Stadig spejdede de efter Hans's blommemarvede Buksebag, indtil man naaede op paa Dyrehavsbakken, men i Trængslen paa »Bakken« forsvandt Hans fra dem. Godt gale i Hovederne besluttede de 4 Forfølgere at faa noget ud af det ufrivillige Bakkebesøg. De overværede, alle ihærdigt gnaskende Iskager, en »Parade« uden for Cirkus »Blix«; her fortalte en Mand i et nærmest grønt Kjølesæt med rivende Tungefærdighed om, hvilke Vidundere man kunde se i et af Europas største og bedst kendte Cirkus, blot man vilde løse Billet. Voksne 50 Øre, Børn, Soldater i Uniform og Folk med Hovedet under Armen gik ind for 25 Øre o. s. v. o. s. v. Man kunde se »Kvinden uden Underkrop« og »Kalven fra Abessinien med 2 Hoveder« og alt muligt andet. Det kunde Drengene ikke staa for, de løste Billetter og saa nu en pragtfuld Forestilling. Da Kalven med de to Hoveder kom ind i Manegen, gav det et Sæt i Klavs, en af de 4 Forfølgere, han bemærkede nemlig en underlig Revne i den tohovedede Kalvs Skind, men i denne Revne skinnede der en paafaldende stærk Farve, netop den straalende blommemarvede Kulør, der kendetegnede »Hans den Heldiges« Bukser. Skulde det være muligt, at det var Hans, der var Mystikken ved den tohovedede Kalv. Først efter Forestillingen

fortalte han de 3 andre om sin Opdagelse, og nu vilde man have en Opklaring, derfor stillede Drengene sig paa Lur ved alle Ind- og Udgangene til Cirkusteltets Funktionærer, det varede heller ikke ret længe, saa saa de Hans komme ud af Teltet for at trække frisk Luft, han var malet og sminket i Ansigtet, aabenbart blev han ogsaa brugt som Artist i det store Jonglørnummer, men der havde man ikke kendt ham, da han i det Nummer var udklædt som Negerdreng. Men man var altsaa klar over, at Hans var Indemad i Kalvehuden med de to Hoveder, og godt tilfredse med Resultatet kørte Drengene hjem, idet de besluttede næste Dag at lave et Nummer med Hans som Hævn for, at han ikke havde fortalt dem om sit spændende Forehavende.

Næste Dag kørte de 4 Drenge over til Dyrehavsbakken ca. 1 Time for »Blix« gav sin første Forestilling, de var forsynet med en lang sort Snor og en Krog. I et ubemærket Øjeblik listede de ind under Teltdugen til Cirkusteltet. Det kan nok være, de fik travlt, det gjaldt om at udnytte Tiden, inden de blev jaget ud. Rask fik man anbragt Snoren over en Stolpe, saaledes at Krogen hang lige over Manegen, den anden Ende af Snoren fik de anbragt skjult ved en Tilskuerbænk, som de vilde sikre sig til en af Forestillingerne. I sidste Øjeblik kom de ud af Teltet, saa begyndte Cirkusfunktionærerne at strømme ind i Teltet for at gøre klar til Forestillingen. Det

var en af »Bakken« store Festdage med Feriefester og lign, saa der samlede sig til Forestillingens Paråde en vældig Mængde Mennesker, der hurtigt fyldte det rummelige Cirkustelt. De 4 Drengene gik ogsaa ind og sikrede sig den aftalte Bænk. Til deres udelte Glæde bemærkede de, at Snoren var der endnu.

Der lod et Slag eller rettere en Hvirvel af larmende Slag paa en Kasserolle, eller var det en Gong-Gong. Forestillingen begyndte. Et tudende falskt Manegeorkester spillede op alle de kendte Melodier lige fra »Der er Mus i Marens Bowsebi« og til »Ouverturen til Tannhäuser«. Man morede sig nu over de kendte Artistnumre. »Damen uden Underkrop«, Manegeklovn, Hestadressur i Frihed o. s. v. Endelig forkyndte Talestaldmesteren, at nu vilde Aarhundredets største Sensation blive forevist, nemlig den abessinske Kalv med 2 Hoveder, der havde haft den Ære at blive forevist for selve Ras Tafari. Der blev andagtsfuld Stilhed i Teltet, og mens det gyselige Orkester spillede »Jeg elsker Carmen«, blev Kalven ført ind og opførte en munter Dans paa alle fire i Takt til Musikken.

Tiden var inde for de 4 Drengene. Langsomt lod de den sorte Snor med Krogen dale ned. Den greb fat i Kalvens Hud. Drengene halede til, der lod et Ratch. Saa skete Skandalen! Pludselig gled Kalvehuden op mod Himlen, og tilbage midt i Manegen laa svedende og pustende og stønnende ingen andre end »Hans den heldige«, medens Kalvehuden med de 2 paasyede Hoveder hang og dinglede oppe under Teltets Kuppel. Der lod en ildevarslende Latter fra Publikum, der begyndte at trampe i Gulvet og pifte i Fingrene. Nu stormede Publikum Billethullet og forlangte Pengene tilbage. Den sortsmudske Cirkusdirektør rev sig fortvivlet i sit sorte tjavsede Haar, men gav dog Billetdamen Ordre til virkeligt at tilbagebetale Pengene, da han ellers frygtede at faa sit Telt flaaet til Laser. Den arme Direktør forsøgte at holde en Tale, men intet beroligede det opviede Publikum.

De 4 Drengene var jo flygtet ad en Bagvej ud af Teltet og havde kun Sans for at komme hurtigt bort, saa de lagde egentlig ikke Mærke til, hvor de var kommet hen, men pludselig er der en af dem, der opdager, at de gaar paa en mørk Skinnevej. Det gaar op for Drengene, at de ad Bagvejen fra Teltet var kommet ind i det umiddelbart bagved liggende »Spøgelsestog« og nu var paa Vej ind i en af dettes mange mørke Tunneller. Der er temmelig uhyggeligt og mørkt, og særlig Lyde strømmer imod dem. De skynder sig at løbe. Pludselig kommer 4 Drengene løbende imod dem og truer med at løbe dem omkuld. Det var et Spejl, hvori de havde set sig selv. Et

andet Sted griner et lysende Skelet imod dem, og et vaadt Klæde flagrer dem om Hovedet.

Selv om Drengene vidste, hvor de var, undgik de ikke at blive forskrækkede over de mange Overraskelser. »Spøgelsestog« var forsynet med. Det var næsten umuligt for Drengene at finde en Udgang, og ingen synes at kunne hjælpe dem, hvilket nu nok skyldtes Drengenes daarligere Samvittighed, der fik dem til at være mere stille end nødvendigt. Pludselig hører de en Rumlen i det fjerne, det er aabenbart et af de smaa Tog, der plejede at køre paa Banen, der nærmede sig. Paa et af Sæderne sad en grinende Negerdreng med blommefarvede Benklæder. Det var vor Ven »Hans den heldige«. Drengene saa ham paa nogen Afstand og klemte sig op i en Krog, men Gulvet, som de stod paa, gav sig til at snurre rundt og rundt i en Uendelighed. Hans i sit Tog standsede op lige før det roterende Gulv og stod længe med et polisk Smil og betragtede de 4 Drengene, der efterhaanden var lede og kede af den ufrivillige Tur med Spøgelsestog til Fods. Saa lod han Gulvet standse sin Snurren og hilste paa sine Forfølgere.

Han fortalte nu Drengene, at han selv havde skjult sig efter Skandalen i Cirkus inde i det skumle »Spøgelsestog«, hvor han iøvrigt var meget kendt inde; han havde godt vidst, at de 4 Drengene ved en Fejl var kommet derind og havde godtet sig over den Hævn, han paa denne Maade fik over sine 4 Kammerater. De morede sig over, hvad der var sket alle 5 og blev enige om, at det havde været en mægtig sjov Eftermiddag, de havde haft ud af det; kun var Hans ked af, at han nu var færdig i Cirkus »Blix«, men der turde han ikke vise sig længere, da han frygtede at faa saa mange Bank af den hidsige Cirkusdirektør, at han vilde have svært ved at faa samlet sine Knogler igen. Derfor viste han nu de andre en skjult Udgang, der førte ind under den store Bjergrutchebane og derfra ud i Skoven, hvor Hans ved en Skovsø rensede sin Negermaling af sig, saa godt han kunde.

Fra den Dag havde Drengene igen Hans' gode Selskab til de mange Lege og Boldspil, men det varede ikke længe, for snart havde Hans igen fundet en ny og spændende Tjans, hvorved han tjente Penge saavel til en ny Cykle som til at sætte paa Bankbøg.

KORPSET RUNDT!

HAVMÆNDENE PAA SØRØVERTOGT

»Havmændene« har ligget i Sommerlejr ved Kongsøre, hvorfra de har foretaget forskellige Togter med en af Assistenternes nye Oslojolle. Den har Sænkkeol, saa den kan gaa helt ind over alle de flade Stykker Vand, der findes i Isefjorden. En af de største Oplevelser var, da Halvdelen af Styrken gik over Land og den anden Halvdelen ad Vandvejen til Angreb paa 1. Gjen-toftes Lejr paa Bogenæs ved Holbæk. Angrebet fandt Sted efter Mørkets Frembrud og resulterede i, at 4 af de gæve Sorøvere efter lang Tids Søgen blev fundet i Skoven, ført til Lejren og der bastet og bundet.

FUGLEBAKKENS TROP

har igen i Aar været paa Sommerlejr. Denne Gang til Vintersbølle Skov ved Vordingborg, hvor der findes en herlig Lejrplads med Udsigt til Storstromsbroen. Man aflagde Besøg ved Gaasetaarnet, Rosenfeldt Slot og Storstromsbroen.

STÆRKODDER TROP

melder om stor Fremgang baade i Antal af Spejdere og i Dygtighed.

Ved sidste Kolonneleob udmærkede een Patrulje ved at blive Nr. 3, og flere andre Patruljer var i den bedste Trediedel. Troppen har haft en udmærket Pinselejr i Trustrup ved Horsens Fjord.

FRA 1. BROAGER TROP

Ved Kolonnekonkurrencen i Sønderborg den 14. Juli blev *Hogene* Nr. 1 og *Odterne* Nr. 3. Troppen blev Nr. 1 og fik Lov til at føre den ny-indviede Kolonnestander til næste Turnering.

Sommerlejren holdtes i Aar paa Broagerland.

1. ABSALON TROP

Den 9. Maj i Aar fyldte Troppen 20 Aar. Den er i sin Tid startet af Grosserer Kaj Lundbye, »Kibbo«. Fødselsdagen blev holdt i Tropslokalet ved en stille Højtidelighed.

Sommerferien tilbragtes ved Høve ved Kalundborg.

OPLEVELSESRIK SOMMERLEJR

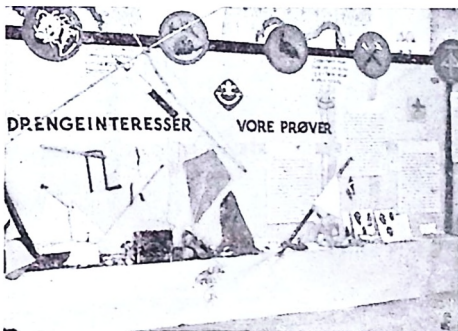
i Allerup Bakker. Det er Hardeknuds Trop i Aalborg, der med 19 af sine 22 Spejdere har haft en spændende Lejr, der bød paa Træfældning, Patruljekonkurrence i Madlavning. Træerne, der blev fældet, anvendtes til Brobygning paa en Skovsti, der trængte til Eftersyn. Der blev gravet Trappetrin ud i Bakkeskrænter, de blev stivet af, og der blev opstillet Rækværk. Spejderne nød dette Stykke Mandfolkearbejde i Bevidstheden om, at de gjorde noget nyttigt, som deres Værtsfolk kunde have Glæde af.

KONG HANS' TROP

i Aalborg har haft en glimrende Sommerlejr ved Højriis.

SPEJDERUDSTILLING

Furesø Trop har nu haft sin Udstilling, der, grundet paa Omstændighederne, var blevet udsat til den 15.—16. Juni. Den blev, som ventet,

en stor Sukces, ogsaa rent økonomisk set; for det indkomne fik Trop og Flok suppleret deres Materiel, saadan at de var veludrustede til Sommerlejren, der fandt Sted den 2.—10. August ved Tystrup-Bavelse So i Midtsjælland. I Sommerlejren deltog desuden 1. Holte Trop, og, begrundet af det gode Vejr, forløb den ogsaa udmærket. Lejrens Clou var en stor Øvelse omkring Herregaarden Raunstrup, der beredvilligst blev stillet til Disposition.

Depotet er stadig forsynet

med alle Uniformer og
Udrustningsgenstande
— saavel for Spejdere som
for Ulveunger.

Indsend
alligevel Bestillinger
i god Tid.

**DET DANSKE
SPEJDERKORPS DEPOT**

FRILUFTS-MAGASINET
SKINDERGADE 27 • KØBENHAVN K
CENTRAL 10909 • 11203

MISTÆNK

(fortsat fra Side 125)

termiddagen, og saa havde de, der boede noget længere borte fra Lokalet, Madpakker med, som de saa spiste til en Kop The, man selv lavede paa Komfuret.

Lordagen efter Eriks Udelukkelse var der en seks syv Stykker til The og Aftensmad. Bent var een af dem. Efter de havde spist og gjort Lokalet i Stand for Aftenen satte de sig rundt om Ilden for at sludre. Samtaleemnerne var meget forskellige, lige fra Fodbold til hvilken Radio, der var den bedste samt de nyeste Flyve-maskinetyper. Derefter drejede Samtalen sig, som man maaske kunde have ventet, over paa Erik Brents Dom.

Det var i Virkeligheden Peter, som begyndte. Han kom med en Bemærkning om, at han ogsaa nok altid havde syntes, at Erik havde været en af disse underfundige, snu Fyre.

»Jeg blev ikke Spor forbavset, da Pungen blev fundet i hans Lomme«, sagde han, »fordi han var den eneste, der vidste, at den Pung var værd at negle. Jeg havde tilfældigvis mødt ham, da han kom ned i Tropslokalet, og saa fortalte jeg ham, at jeg lige havde været i Banken for at hæve nogle Penge til at købe et Par Fodboldstøvler for.«

»Vidste han, at du havde Pengene i en Pung?« spurgte Bent angstelig.

»Det tør jeg ikke sige. Hvorfor?«

»Aah, bare fordi han sagde, han aldrig havde set Pungen og vidste ikke, du havde den.«

»Han løj for at komme ud af Kniben . . .«

»Det burde du ikke sige!« udbød Bent.

»Hvorfor ikke? Det var da ganske klart, at han prøvede paa at klare den.«

»Jeg foretrækker at tro, at han talte Sandhed. Jeg tror ikke, han vidste, du havde nogen Pung.«

»Saa formoder jeg, at Pungen af sig selv er hoppet ud af min Lomme og over i hans,« sagde Peter spydigt.

»Ja, det vilde jeg snarere tro end tro, at Erik gjorde det. Hvis du ønsker at kende min Mening, saa tror jeg, at det er en anden, der har flyttet Pungen.«

»Men Allan saa ham tage noget ud af min Lomme og putte det over i sin egen. Passer det ikke, Allan?«

»Jo«, mumlede Allan, »men jeg kunde ikke se, om det var en Pung, og i alle Tilfælde, saa er jeg ved at blive daarlig af hele den beskidte Sag. Det er morderlig Synd for Erik at blive udelukket af Troppen, netop nu, da enhver ven-

tede, at han skulde vinde Stifterens Vandrepokal. Jeg vilde ønske, jeg ikke havde sagt noget.»

»Det skal du ikke bryde dig om, Allan,« sagde Bent. »Du handlede rigtigt ved at fortælle Skipper, hvad du saa. Erik benægter jo ikke, at han har været i Peters Lomme. Han gik hen for at hente et Kompas, som du Peter, havde laant af ham paa Vejen ned til Tropslokalet, og du har selv, det siger han i hvert Fald, sagt, at han kunde tage det i din Lomme. Du fortalte ham ovenikøbet, hvilken Lomme, det laa i.«

»Det er rigtigt nok,« tilstod Peter. »Skipper spurgte mig ogsaa om det, og jeg tilstod, det var rigtigt, men jeg tænker, han tog Pungen samtidig med Kompasset.«

»Det har du ingen Ret til at sige,« Bents Stemme var vred.

»Jeg kan vel sige, hvad der passer mig,« parerede Peter. »Pungen blev fundet i hans Lomme, og det er nok for mig. Han maa have været i en morderlig Pengeforlegenhed. Han sagde selv, at hvis han vandt Stifterens Vandrepokal og den Femmer, der følger med, saa vilde det hjælpe ham mægtigt.«

»Det tror jeg, vi allesammen vilde kunde sige,« sagde Bent stædigt. »Jeg ved da udmærket godt, hvad jeg vilde bruge Pengene til. Og naar jeg nu kommer til at tænke paa det, sagde du saa ikke forleden Dag, at hvis du vandt Femmeren, saa vilde det bringe dig ud af en stor Forlegenhed?«

»Aah, det var bare for Sjov,« svarede han vagt.

Nu fik Tropsførerens Ankomst Samtalen om det ubehagelige Emne til at holde inde, og Gruppen omkring Ilden brød op. Clausen gjorde Tegn til Bent om at følge med ham ind i Førerstuen. Tropsførerens Ansigt var alvorligt, da han lagde et Korpsmærke og en Haandfuld Duelighedstegn paa Bordet.

»Eriks Mærker?« mumlede Bent.

Clausen nikkede.

»Ja, jeg mødte ham paa Vejen herved. Han bad mig, om ikke jeg vilde tage dem med, da han nødig vilde komme herved og træffe alle de andre.« Clausen gjorde en Pause. »Er du klar over, Bent, at jeg er ængstelig for ham. Han tager sig det meget nær, han saa virkelig helt syg ud.«

»Han stod godt i Konkurrencen om Stifterens Vandrepokal? Gjorde han ikke?«

»Jo, hvorfor det?«

»Han havde sat alting ind paa at vinde!«

Stifterens Vandrepokal var en aarlig Præmie, der var skænket af den første Tropsfører for Troppen. Den blev hvert Aar tildelt den Spejder, der i Aarets Løb havde optraadt mest spejdermæssigt og gjort de bedste Fremskridt i Prøver og Duelighedstegn. Erik Brent stod glimrende. Han havde gjort et stort Stykke Arbejde for at tage Prøver, og ved sin modige Udholdenhed under en svær Sygdom havde han vist, at han forstod at smile trods Vanskeligheder og Modgang.

Clausen lagde Haanden paa Bents Skulder og saa ham lige ind i Ansigtet.

»Stifterens Vandrepokal vil blive overrakt Vinderen ved Troppens Fødselsdag i næste Uge,« sagde han. »Det er en Skam, at vi skal have alle disse Besværigheder netop nu, da alting gaar saa godt.«

Bent fremtvang et Smil.

»Maaske det hele vil klare sig inden den Tid, Skipper,« mumlede han. »Jeg har en Idé. Jeg tror, jeg kan faa Erik tilbage inden Troppens Fødselsdag.«

»Mener du, at du vil bevise, at han ikke tog Peters Pung?«

Bent nikkede, drejede hurtigt om paa Hælene, tog sin Hat og Frakke og gik. Ti Minutter senere stod han udenfor Eriks Hjem. Fru Brent lukkede op, og som Svar paa hans Spørgsmaal

1048

Endnu engang gik det godt!

Nu bare ikke spilde den kostbare Tid. Hurtigt et Stykke elastisk Hansaplast paa det skrabede Sted – og saa videre paa Cyklen! Saaledes bliver denne praktiske Ekspresforbinding ogsaa Sportsmandens Ven, fordi den altid er rede til Brug, og ikke paa nogen Maade hindrer Bevægelser. Det blodstillende HANSAPLAST lægger sig fast over Saaret, lukker det og beskytter det mod Forurening.

Hansaplast Ekspresforbinding

om Erik var hjemme lukkede hun ham ind i Entreen.

»Det var pænt af dig at komme, Bent,« sagde hun. »Erik er helt forstyrret. Han har knapt nok rørt sin Mad. »Tror du vel, han tog den Drengs Pung, hva'?'«

»Jeg er sikker paa, han ikke gjorde det!« forsikrede Bent. »Det er derfor jeg gerne vilde have fat i ham. Vil De være rar at sige til ham, at jeg gerne vil snakke med ham?'«

»Han er ikke hjemme lige nu, Bent. Han kom tilbage efter at have afleveret sine Mærker til Hr. Clausen og sagde saa, han vilde gaa en Tur op og se paa Cirkus, der kom i Gaar. Jeg vilde nødigt have, han gik, for han saa langt fra rask ud. Du kan jo gaa op paa Marken og se, om du kan finde ham der!«

»Ja, det vil jeg gøre, Fru Brent, og saa skal De ikke bekymre Dem om ham!«

Barnings Kæmpecirkus skulde være i Byen de næste 14 Dage. Det skulde give sin Premiere-gallaforestilling i Aften.

Der var en Masse Mennesker paa Marken, da Bent kom. De stærke elektriske Lamper lyste Pladsen op som Dagslys, og Folk morede sig dejligt ved alle de forskellige Forlystelser, der var stillet op rundt omkring, medens en Masse Mennesker var paa Vej ind i Cirkus for at se Forestillingen.

Bent banede sig Vej gennem Mængden for at søge efter Erik. Det var som at lede efter en Naal i en Hostak, men han fandt ham tilsidst. Han stod tæt ved Indgangen bagved den lange Ko. Bent gik lige hen til ham.

»Go' Dav, Erik,« sagde han muntert. »Din Mor mente, jeg kunde finde dig her. Det var godt jeg fandt dig. Jeg var bange for, at du var gaaet ind for at se Forestillingen.«

»Jeg vilde gerne være gaaet ind, hvis jeg havde haft Raad. Men hvad vil du? Du bryder dig vel ikke om at blive set sammen med en Tyv. Du var een af dem, der smed mig ud. Sagde jeg ikke, at jeg var færdig med Spejderne — og det betyder ogsaa, at jeg er færdig med dig.«

Bent bed sig i Læben.

»Jeg er ked af, at du føler saadan om mig, Erik,« sagde han. »Jeg tror ikke, du tog den Pung, og jeg har aldrig troet det. Det er derfor, jeg er her. Jeg vilde gerne hjælpe dig.«

Erik vendte sig pludselig om.

»Saa lad mig da være for Søren!« raabte han.

»Jeg ønsker at glemme Troppen og alt, hvad der har Forbindelse med den.«

»Men Erik, du — «

»Aarh . . . tag saa og glid . . . «

Bent indsaa det nytteløse i at tale med ham, saa længe han var i det Humor, saa han vendte om og gik langsomt bort. Tyve Minutter senere var han tilbage i Tropslokalet.

»Undskyld, jeg har været væk saa længe, Skipper,« sagde han til Clausen. »Jeg har været oppe for at faa fat i Erik. Det gik fint!«

Tropsforeren smilede glad.

»Glimrende Spejder,« sagde han for sig selv.

Fare forude!

Bent var ikke af den Slags Dreng, der giver op ved den første Forhindring. Naar han havde sat sig noget for, saa gennemførte han det. Nu havde han i Sinde at faa Erik Brent tilbage til Troppen.

Efter Tropsturen den næste Formiddag trak han Allan til Side og foreslog ham at de skulde gaa en Tur. »Jeg synes, vi skulde gaa lidt op til Cirkus og se paa Dyrene,« sagde han. »Vil du med?'«

»Ja, det vil jeg meget gerne.«

Bent sagde ikke noget om, at han ventede at møde Erik Brent deroppe. Der var een af de andre, der havde fortalt ham, at han havde set Erik deroppe.

Idet de skulde til at gaa, kom Peter løbende.

»Skal I ud at gaa? Har I noget imod, at jeg gaar med?'«

»Selvfølgelig ikke,« svarede Bent og fortalte ham, hvor de skulde hen. »Jeg tænkte, at vi vilde faa en Chance til at studere vort Patruljedyr paa nært Hold. Allan er ikke saa god til Patruljekaldet.«

»Det er ikke let at brøle som en Løve,« sagde Allan til Forsvar.

»Naa, skidt, Allan,« Bent lo. »Det er Hovedsagen at man har det samme Mod som Løven. Der er nemlig det fine ved Løven, at den er ikke bange.«

Peter snøftede.

»Præker du saadan for alle dine Rekrutter?'« spurgte han.

»Ja, naar det er nødvendigt,« kom det rappe Svar.

Bent undgik ikke at se det Blik, de to Gutter vekslede. Allan blev kendelig bleg, og Peter

saa ud, som om han kunde gøre, hvad det skulde være. Ingen af dem sagde et Ord. De spadserede videre i Tavshed.

Der var igen i Dag en Masse Mennesker paa Cirkuspladsen, og de fleste af dem var samlede rundt om Dyreburene.

Bent kiggede sig om for at faa Øje paa Erik, men det lykkedes nu ikke.

De gik hen til Løveburet. Der var flotte Løver af begge Køn. En mægtig Hanløve stillede sig op og udstødte et mægtigt Brøl, idet Spejderne traadte frem foran Buret.

»Prov om du kan efterligne det Allan,« sagde Peter. »Det er godt, jeg er i Uglerne. Tænk at skulle gaa og lave saadan et Spektakel.«

Bent skulde lige til at sige noget, da et højt Skrig fik alle, der stod ved Burene, til pludselig at vende sig om.

»Brand! Brand! Dyrene er løse. Løb for Livet.«

En Mand kom til Syne bag ved Burene. Han raabte og trak to Børn af Sted efter sig, medens Rædslen stod malet i hans Ansigt.

Panikken brød straks ud. Mængden stormede af Sted mod Udgangen. Bag ved Løveburet slog Røg og Flamme ud, og man kunde tydeligt høre Knagen og Bragen af brændende Træ. Cirkusfolk kom løbende alle Vegne fra med Stokke, Reb, Net, og nogle endda med Rifler.

Ført af Bent banede Spejderne sig Vej ud af Mængden.

»Maaske vi kan hjælpe,« stønnede han.

»Vi maa hellere se at komme væk!« sagde Peter.

»Det gælder om at være modig som Løven,« sagde Allan. »Jeg bliver hos min Patruljefører . . . Her, se derover, Bent. Elefanterne er løse. Se det lille Barn, det vil blive trampet ihjel!«

Allan fløj afsted hen over Marken, før hverken Bent eller Peter var klar over, at han var løbet, men Bent, der var hurtig i Opfattelsen, fulgte øjeblikkeligt efter sin yngre Kammerat.

Allan stormede lige hen foran den vilde Elefant, greb Barnet i sine Arme og rullede bort lige inden det store Dyr kom trampende, men i næste Øjeblik kom den anden Elefant dundrende.

Saa traadte Bent i Funktion. Han kastede sig frem og gav dem begge, Allan og Barnet, det ekstra Skub, der skulde til for at komme bort fra Stien, hvorpaa han pegede hen mod Indhegningen.

»Jeg har Drengen, Allan,« gispede han. »Løb hen mod Hegnet. Elefanterne er vanvittige.«

Allan behøvede ikke eet Sekunds Betænkningstid. Idet han naaede Hegnet, kravlede han

op og satte sig overskrævs, medens han rakte ned mod Bent, der kom løbende med den lille Dreng i Armene. Allan greb Drengen og halede ham op til sig, og et Øjeblik efter var de alle tre sikre paa den anden Side af Hegnet.

»Puh, der var Bud efter os,« sagde Bent. »Det var godt gjort, Allan. Du er en mægtig Løve!«

»Sludder med dig, Bent. Lad os nu hellere se at komme af Sted, for Elefanterne gaar gennem Hegnet. Alle Dyrene er blevet vilde nu. Vi maa hellere se at faa Ungen hjem.«

De skyndte sig over Pladsen og naaede Vejen.

»Hov, der er Peter, og han har en Dame med,« raabte Allan. »De kommer herhen til os.«

»Og Damen ser ud til at være ophidset over et eller andet,« tilføjede Bent.

»Tommy, Tommy,« gråd Damen. »Er du kommet noget til? Gud ske Lov, at du er i Live!« Hun løftede Barnet op og holdt ham tæt ind til sig. »Hvad vilde der være blevet af dig, hvis ikke de to Spejdere havde reddet dig. Hvor kunde det ogsaa falde dig ind at løbe ind i Indhegningen.«

»Tak, fordi I reddede min Bror,« afbrød Peter.

»Er det din Broder?« spurgte Bent.

»Ja, og det er min Moder. Jeg vidste ikke, at min Bror var inde paa Cirkuspladsen, for jeg mødte Mor udenfor, efter at Forvirringen var opstaet. Mor kom for at søge efter ham. Saa

Fotografer med

Hauff

FILM

Ved hver Film ligger

Belysningstabel

TIPS til de rigtige Optagelser
og en KUPON, der gælder
for Fotografier fra hele Verden

hørte jeg, hvorledes I havde reddet ham — det var for Resten Erik Brent, der fortalte mig det.«

»Erik Brent,« gentog Bent. »Er han her?«

»Nej, ikke nu. Han sagde, at han skulde ned til Kontroltaarnet paa Banen med Middagsmad til sin Far.«

Bent vendte sig mod Peters Mor.

»Det glæder mig, at Tommy ikke kom noget til. Farvel, Frue.«

Peters Mor takkede Spejderne endnu en Gang, hvorpaa Bent sagde til de andre, efter at Peters Mor og Lillebror var gaaet:

»Jeg maa have fat i Erik. Kom med mig begge to. Hvis vi gaar nu, kan vi møde ham, naar han kommer tilbage.«

Allan og Peter blinkede til hinanden, hvilket Bent ikke kunde undgaa at lægge Mærke til. Det bekræftede hans Mistanke. De to havde noget sammen.

»Jeg vil hellere blive og se paa Cirkusmændene,« sagde Peter spagt.

»Hvad med dig, Allan?«

»Mig . . . jo, ja, jeg gaar med dig!«

Først da de var naaet hen til Jernbaneoverskæringen, brød Bent Tavsheden mellem dem ved at sige:

»Tror du, Erik tog Peters Pung, Allan?«

»Jeg ved, at han ikke har gjort det!«

»Hva' . . . Bent stoppede brat op og vendte sig mod sin Ven. »Du har hele Tiden vidst det? Og du sagde ikke noget? Du lod Patruljeførerraadet smide ham ud?«

»Ja.«

»Allan dog . . . hvor kunde du?«

Allan saa meget bedrøvet ud. Hans Hoved var bøjet. Han havde hele Tiden vidst, at dette Øjeblik maatte komme, og han havde frygtet det.

»Hvad fik dig til at gøre det, Allan?« Der var ikke Spor af Vrede i Bents Stemme, kun et indtrængende Ønske om at faa Sandheden at vide. »Det var vel ikke dig, der tog Pungen? Jeg mener, at du tog den vel ikke og saa i et Øjebliks Forvirring puttede den i Eriks Lomme?«

»Mig? Jeg . . . Aah se, Bent! Se!« Han brød pludselig af og pegede ned mod Overskæringen.

»Der er en Elefant oppe paa Sporene!«

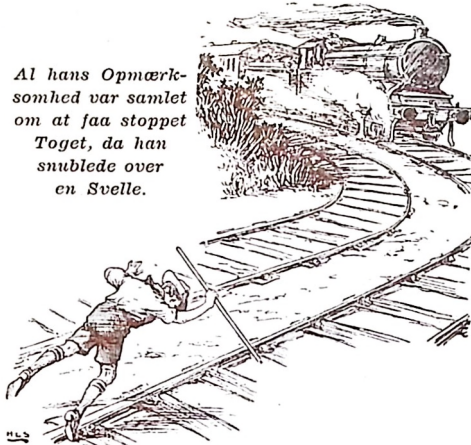
»Og der er meldt et Tog,« gispede Bent. »Det vil blive afsporet, hvis det løber ind i den Kolos af et Dyr.«

Han gav sig til at løbe ned ad Skraaningen med smaa hurtige Spring for at holde Balancen. Allan for efter ham.

Den løbske Elefant styrede henimod Tunnellen. De to Spejdere stormede efter den. Bag dem kom Toget til Syne. Det kørte heldigvis meget langsomt paa Grund af den skarpe Kurve.

Spejderne var for langt bag ved Elefanten til

Al hans Opmærksomhed var samlet om at faa stoppet Toget, da han snublede over en Svelle.

at kunne jage den bort fra Tunnellen. Den forsvandt ind i det mørke Hul.

»Løb tilbage og prøv at standse Toget,« raabte Bent. »Jeg vil fortsætte og forsøge at drive Fyren helt igennem Tunnellen.«

Allan, der altid blindt adlød sin Patruljefører, vendte om og løb hurtigt tilbage langs med Sporet, idet han svingede voldsomt med Armene for at tiltrække sig Lokomotivførerens Opmærksomhed. Al hans Opmærksomhed var koncentreret om at faa stoppet Toget, og springende fra den ene Svelle til den anden raabte han af sine Lungers fulde Kraft: »Stop . . . Sto . . . op!«

Saa ramte Ulykken ham brat og hurtigt. Hans ene Støvletaa fik fat under en Fodplade paa een af Svellerne. Han styrtede forover. Aandeløs faldt han ned mod Svellerne, slog Hovedet mod en Sten, mistede Bevidstheden og laa nu med udbredte Arme halvt ind over den ene Skinne.

Toget kom prustende. Tilsyneladende havde Lokomotivføreren endnu ikke opdaget Spejderen, endstige blevet klar over den Fare, han selv var i. Det saa ud, som om Allan vilde lide en frygtelig Død. Hans Bevidsthed vendte tilbage, da Toget var mindre end 30 m fra ham. Han saa Maskinen komme stonnende hen imod ham. Han prøvede at rejse sig, men det var, som om al Kraft havde forladt hans Lemmer.

Som et Lyn fløj en Skikkelse ned ad Jernbaneskraaningen. Lokomotivføreren saa den som en Skygge, som han opfattede i en Brøkdel af et Sekund foran sin Maskine. Han slog Bremserne haardt i.

Denne Skikkelse var Erik Brent. Han kastede sig selv ovenpaa Allan, trak hans Arme tæt ind til Kroppen, rullede ind midt imellem Skinnerne og trykkede Allan og sig selv tæt ned mod

Skærverne, medens han med sine Ben holdt Allans fast, saa han overhovedet ikke kunde røre sig.

Et Sekund senere rullede den tunge Maskine hen over dem med vanvittigt skrigende Bremsen, hvorpaa Toget med et voldsomt Ryk gik i Staa.

Hurtigt var Lokomotivføreren nede paa Banelegemet. Han var hvid i Ansigtet, medens han skyndte sig hen til det Sted, hvor han ventede at finde det frygteligt mishandlede Legeme af et Menneske.

I Stedet kravlede en sindsoprevet men smilende Dreng frem under Toget.

»Hvad tænker du dig, Knægt?« skændte Lokomotivføreren. »Du kunde jo være blevet slaaet ihjel.«

»Beklager, hvis Deres Hjerter er daarligt,« sagde Erik. »Vil De være venlig at hjælpe mig her med den anden Fyr. Jeg er bange for, at jeg har trykket al Luften ud af ham.«

De hjalp hinanden med at trække Allan frem. Han havde nærmest faaet et Nervechok, men var ellers uskadt.

»Hvad i Alverden har han lavet her paa Liniene?« spurgte Lokomotivføreren, idet han i sit stille Sind undrede sig over det Mirakel, at de var kommet levende over det. »Jeg saa ham ikke.«

Erik fortalte ham, hvorledes han havde set de to Spejdere jage efter Elefanten, og forklarede, at Allan var vendt om for at advare ham.

»Jeg saa det hele oppe fra Skraaningen,« sluttede Erik. »Forstaar De, min Far er Trafikkontrollør. Jeg havde været nede med hans Midtagsmad og var nu paa Vej tilbage.«

»Det er et Guds Under, at I ikke begge to er blevet slaaet ihjel.«

»Jeg havde ikke Tid til at hale ham væk,« sagde Erik, »saa jeg maatte bare trække ham til mig og holde ham nede. Det gjorde min Far en Gang. Det var derfor, jeg tog Chancen.«

Lokomotivføreren mumlede noget om hængende Koblinger, og at det var heldigt, at Toget ikke kørte hurtigt.

Nu var Togføreren, der var staaet af for at finde ud af, hvorfor Toget holdt, kommet til. Lokomotivføreren havde lige sluttet sin Beretning overfor ham, da der kom en Flok Cirkusfold til Syne oppe paa Skraaningen. De forsvandt igen i en Fart.

»Jeres Elefant er løbet igennem Tunnelen!« oplyste Erik, lige inden de løb videre.

Lidt senere kom Bent løbende ad Stien, der førte hen over Tunnelmundingen. Han meddelte Cirkusfolkene, at Elefanten nu var fanget paa den anden Side af Tunnelen.

Nu havde Allan imidlertid genvundet Fætningen, og baade han og Erik maatte opgive Navn og Adresse til Togføreren for det Tilfælde, at Hændelsen skulde faa nogen Følger. Toget fortsatte.

»Har du noget imod, at vi følges med dig hjem, Erik?« spurgte Bent.

»Nej, vi skal jo samme Vej.«

»Allan har fortalt mig, hvordan du frelste ham. Det var mordelig godt gjort!«

»Tag og glem det.«

»Ja, hvis du vil love at komme tilbage i Troppen. Jeg tror ikke, at du tog den Pung. Jeg er sikker paa, at der maa have været en Fejltagelse. Du tror heller ikke, han tog den. Vel Allan?«

»Jeg ved, at han ikke gjorde det,« sagde Allan langsomt. »Jo, det er rigtig beskidt af mig, hvad jeg har gjort. Jeg skulde have sagt Sandheden med det samme.«

»Mener du, at du ved, hvem der lagde Pungen i Eriks Lomme?«

»Jeg ved, hvem der gjorde det,« indskød Erik.

»Det var Peter selv, der puttete den i min Lomme.«

»Hvorfor?«

»Fordi han ikke ønskede, at jeg skulde vinde Stifterens Vandrepokal. Det er det hele! Det er bare fordi, vi havde lidt Skænderi i Skolen — han er altid saa fræk — og smadder misundelig.«

»Hvorfor fortalte du ikke Patruljeførerraadet, hvem der havde puttet Pungen i din Lomme, naar du vidste det?«

»Jeg var ikke helt sikker paa det, og selv om jeg havde været det, saa vilde jeg ikke sladre. Det maatte blive Peters egen Sag at fortælle Sandheden.«

»Du er en storslaaet Spejder, Erik.«

»Jeg er ikke Spejder mere. Jeg er gaaet ud af Troppen.«

»Men du maa komme tilbage,« plagede Allan.

»Jeg kan ikke blive ved at være Spejder, hvis du ikke ogsaa er det. Jeg skal nok faa Peter til at fortælle Sandheden. Jeg er ikke bange for ham mere.«

»Det ser ud til, at du vil faa Lejlighed til det

Kjøbenhavnske

Bagermestres

Nye Rugbrødsfabrik Akts.

Helmdalsgade 29-31

Central 15.321

J. K. Gottfried

Kronprinsessegade 44

København K.

Telf. Palæ 1047

Grundlagt 1796

Spejdersignalhorn

Spejdertrommer

Landsknægttrommer

Alt Tilbehør

Alle Reparationer udføres. Spejdere 10% Rabat

Nu er der 5 Slags

Toms **PORØSE**
KORAL
Chokolade
MOKKA, NØDDE, FLØDE
LET BITTER, ORANGE

Axel Jørgensen

Papir en gros — Tryksager

Kontorartikler — Protokoller

Nybrogade 26. København K.

Tlf. Palæ 4058

Det smager efter mere —
Og lad dem blot spise det.
Thi Høegh's danske Lakrids-
konfekt er ikke alene lækker,
det er altid friskt og det er
sundt. Naar Børnene vil have
søde Sager, saa kan De ikke
give dem noget bedre end
det gode danske

HØEGH'S
LAKRIDS KONFECT

om et Øjeblik,« sagde Bent. »Der kommer han nemlig.«

Og det var Peter, der kom ned ad Alléen hen mod dem.

»Jeg gik denne Vej for at komme til at møde jer,« sagde han. »Jeg kan se paa jer, at I kender Sandheden om Pungen.«

»Jeg har ikke sladret, hvis det er det, du tror,« raabte Allan.

»Det tror jeg heller ikke. Og selv om du havde sagt det, saa vilde det ikke have været at sladre. Jeg indrømmer, at jeg har været en beskiddt Ka'l, og at jeg har handlet meget forkert mod jer. Jeg har lige været nede hos Clausen. Jeg fortalte ham det hele. Men jeg sagde ikke noget om dig, Allan. Skipper sagde, at han nok skulde ordne det. Om Forladelse, Erik.«

»Aah jeg be'r. Du kan slet ikke sætte dig ind i, hvor frygteligt det er at være sat ud af Troppen. Skipper skal nok klare det nu. Jeg vil gerne prøve at glemme alt, hvad der er sket.«

Erik strakte Haanden ud mod Peter, der greb den og trykkede til. Bent gav dem begge to et venskabeligt Dunk i Ryggen af Glæde. Saa tog de alle hinanden under Armen og marcherede hjemad.

»Det bliver mægtig skæg til Troppens Fødselsdag. Jeg er vel nok spændt paa, hvem der vinder Stifterens Pokal.«

»Jeg kender een, der fortjener den mere end nogen anden,« sagde Erik. »Han hedder Bent.«

Erik viste sig at være en god Spaamand. Det blev Bent, der maatte frem og modtage den flotte Sølvpokal, for, med Clausens Ord: »han havde vist den sande Spejderaand. Hans Tro, Vilje og Mod havde været et straalende Eksempel for alle.«

Clausen havde en hel Del mere at sige bl. a. om Eriks og Allans modige Handling, og de modtog en stormende Hyldest, da det blev meddelt, at de begge blev dekoreret med Korpsets Sølvkors for Livredning.

Og een af dem, der raabte Hurra allerhøjest, var Peter.

Rundt i Kongeaa-Divisionen

(fortsat fra Side 128)

lagt saaledes, at den fik sin Afslutning ved Grævlingehulen. Dennesang sad jeg i Træet med det ene Parti, Viberne, 9 ialt, noget tidligere end Aftenen forud, men dennesang saa vi dog en Grævling vende sig i Indgangen. Buch, som en Time senere sad alene oven paa Grævlingehulen, saa en Grævling passere faa Skridt fra sig. Jeg haaber, at de Patruljer, der er kommet derud de følgende Aftner, har faaet mere Held med

MAANEDENS Ridderspejdere

Oscar Kranholm, 1. Hellig Anders Trop.
Palle Lindequist Nielsen, Ørkild Trop.
Henning Bjørn Rasmussen, Ørkild Trop.
Knud Henriksen, Ørkild Trop.
Erling Rasmussen, Ørkild.

Aritmetisk Opgave -

Hans og hans to Aar yngre Søster Grete er tilsammen netop halvt saa gamle som deres Mor.

For fire Aar siden var Moderen tre Gange saa gammel som Hans og Grete tilsammen, og om tyve Aar vil hun være lige saa gammel som begge hendes Børn tilsammen.

Hvor gammel er i Øjeblikket Moderen, hvor gammel er Hans, og hvor gammel er Grete?

Moderen: 40 Aar.
Hans: 11 Aar.
Grete: 9 Aar.
Løsning:

*Fra en Tropsøvelse ved Fure-
søen:*

Kaptajn Blods Parti gaar i
Land!

sig. Ved samme Lejlighed fik jeg aflivet det gamle Mundheld, at den ene Ravn ikke hugger Øjet ud paa den anden. Skovfoged Angelo fortalte os, at der boede to Ravnefamilier i hver Ende af Skoven, og at der aldrig kom flere, da de vilde blive fordrevet af de to Par, der nu boede der. Jeg lærte ogsaa en anden Ting, som jeg synes, jeg maa lade gaa videre i en Tid, hvor alle Mennesker snakker Brændsel. Hvis man vil vide, om ens Træ er tilstrækkeligt tørt til at bringe under Tag, skal man tage et Stykke Brænde, smøre Spyt paa den ene Ende og puste i den modsatte, hvis det saa giver Springvand, er Brændet tørt. Prøv selv.

Efter to Dages fornøjeligt Samvær med Hadersleverne kørte jeg til Augustenborg. Denne Trop havde i Efteraaret lige faaet en flink

Tropsfører, der desværre efter et Par Maanedes Forløb fik en anden Stilling, saa nu stod de uden Fører. Troppen er nu ikke saa stor, men det er vanskeligt at finde en Fører til den. En Patrulje laa i Lejr i Skoven, der støder op til Byen, og denne Patrulje var trods Mangel paa voksen Ledelse helt dygtig. Efter et kort Besøg i Sønderborg, hvor Holger Michelsen er Tropsfører og Fru M. Flokfører (begge skal i Lejr næste Uge, Troppen til Taasinge og Flokken til Kolonnehuset ved Sandbjerg), cyklede jeg over til Broager og besøgte den travlt optagne Kolonnechef Dr. Andersen. Efter et Par Timer i hans hyggelige Lægebolig gik Turen ud til Broagerland. Troppen laa paa en Plads, som ikke kan beskrives; den maa ses. Højt hævet over Vemmingbund med Udsigt til Dybbøl Mol-

le, Sønderborg og Sønderkov paa Als ligger Lejren smukt belyst i Solnedgangen. Jeg faar Øje paa den fra Vejen, der ligger noget højere oppe, ved et Kig gennem et levende Hegn. Man er ved at tage Flaget, og samtidigt bryder en Tordenbyge ned over Pladsen, men Bygen forsvinder lige saa hurtigt, som den er kommen, og efterlader en Regnbue, som ses i hele sin Størrelse paa 180 Grader — et pragtfuldt Syn.

Tropsforeren Peter Hansen havde Gæster. O. R. Graasten og Ole fra samme Trop.

Graasten Trop havde en 12 Dages Patrulje-lejr med et fortløbende Øvelsesgrundlag. For at undgaa at skulle henvende sig i 4 Politikredse flyttede Patruljerne hvert Døgn til en ny Lejrplads indenfor en Strækning Styrtom ved Aabenraa til Kollund, og saa skulde Patruljerne finde de andres Lejrplads (en Del af en 12-Bladede Opgave fuld af Spænding og Opfindsomhed).

Et Eksempel: I finder min Lejrplads 4 km Vest for det Sted, hvor den store Hovding gik rundt for 400 Aar siden. Hvem kan gætte den?

Spejderne i Broager Trop er dygtige. Takket være Dr. Andersen og Peter Hansens Energi vandt de sidste Turnerings Rævehale. De lever i et fornuftigt godt Kammeratskab med hinanden og kalder hinanden ved de særeste Navn. En Spejder, som er Son af Mejeribestyrelsen, kaldes Mose. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at dette Navn var afledt af Mejerist, som han blev kaldt i Begyndelsen, det blev til Mejse og endte saa med Mose. Hans yngre Broder er ikke naaet længere end til at hedde Mejse. En Spejder, der altid gik rundt i Regnfrakke, blev kaldt Proprietær, dette er nu bleven til Proptrækker. En Spejder, hvis rigtige Navn er Christian Broch, bliver kaldt Silas (hans Bedstemoder hedder Sille), og til Efternavn Gros (en Forkortelse af Graaspurv). Een hedder Puste, opkaldt efter sin Hund, og endelig det sidste Eksempel Gumse oprindeligt Gunnar. Her er vel nok noget at gøre for en Sprogforsker eller Folklorist.

Om Aftenen gik vi ned og besøgte en Graastenpatrulje, der havde slaaet sig ned ved Vemmingbund. Der var en Tegner iblandt dem, saa de havde jo en flot Dagbog.

Næste Dag tog jeg til Sønderhav, hvor Chr. Petersen har arbejdet med Grænsetroppen i mange Aar. Vi havde en lille Parade, hvor Chr. Petersen fik Divisionens Fortjenstmedalje, og bagefter besøgte vi Flensborg Spejdersnes Hytte i Kollund, som Grænsetroppen midlertidigt har faaet overdraget.

Tidligt den næste Morgen cyklede jeg over Tinglev til Løgumkloster, hvor der ikke findes nogen Beredskabsinstruktør. Her blev Troppen

sat i Gang med Træningen, og jeg lovede at komme frygtelig tilbage om en Uge og afslutte Proven. Som Afslutning paa Turen besøgte jeg Skærbæk Trop, men da jeg ikke var ventet her, var der næsten ingen hjemme.

Resultat af Turen: Spejdertroppene arbejder overalt ganske normalt, og alle Troppene er i Lejr eller skal ud i Lejr paa nær et Par enkelte, og saaledes er det vel altid.

Ribe, Juli 1940.

K. Krebs.

ORDONNANSKORPSET

(fortsat fra Side 130)

Vi er gaaet ind som fast Led i Luftværnet i Roskilde. Det er ordnet saadan, at D. D. S. har Ordonnanstjenesten ved Sanitetsvæsenet; de grønne laver noget andet. Vi er delt i to Vagthold, der skiftevis møder ved Luftalarm.

Holdet møder paa Sanitetsstationen (Sorteringsstationen) og melder sig til mig. Derpaa sættes 2. Ordonnanser i Vagtstuen til Telefонтjeneste, og de øvrige gaar i Beskyttelsesrum indtil videre. Naar der er gaaet et Kvarter efter Alarmeringen er slaaet, er det min Opgave at kontrollere, at alle C-B Folk og Samariter er til Stede. Er dette ikke Tilfældet, begynder Ordonnansernes Arbejde, og der er gerne 3—4 Personer, der maa hentes rundt om i Byen. Spejderne har nøje rede paa, hvor hver enkelt af de 56 Personer, der skal møde, bor. Med Staalhjelmen fastspændt suser Spejderne af Sted rundt i Byen, og Føllene og Politiet hilser kollegialt paa dem, naar de erkender Spejderuniformen og Armbindet.

Spejderhilsen

Lundby.

Korpset rundt

(fortsat fra Side 131)

SOMMERTUR I HORNS HERRED

Hans Tausens Trop har haft en udmærket Sommertur. Vi startede Søndag den 14. Juli fra Hovedbanen med Tog til Frederiksværk. Fra Frederiksværk vandrede vi med Kærre ned gennem Horns Herred til Holbæk, hvor vi var den 20. Juli. Fra Holbæk kørte vi med Tog til København. Turen var — under Fritz Lerches dygtige Ledelse og store Kendskab til Egnen — virkelig god og rig paa store Oplevelser. Succes'en blev fastslaaet, da Hans Tausen havde allieret sig med Jejruderne og med Undtagelse af en enkelt Byge skaffet »højt tort« Sommervej. Om Landmændene bifaldt den indgaaede Alliance, tør jeg ikke sige, men i en Vandreløjr er Solen jo altid velset.

»Federleins«.